

Kaçamak

– AliKemal · 11 Kasım 2016

Akşam.

Evin kapı zili çaldı. Otuzlu yaşlarının sonunda, bakımlı, alımlı, şık bir kadın mutfak kapısından çıkıp geldi, kapıyı açtı. İçeri kırk yaşlarında, kısa boylu, göbekli, kel kafalı bir adam olan Profesör İrfan Akgül girdi, ceketini çıkartıp kadına teslim etti. O ara elini uzatıp mini eteği altından kadının bacaklarını okşamaya çalıştı. Kadın kikirdeyerek onu engellemek istedi.

İçerden bir kadın sesi duyuldu. "Şaziye hanım, kim geldi?"

Şaziye, İrfan beyin yanından telaşla uzaklaşırken seslendi, "beyefendi geldi Şermin hanımcığım!"

İrfan bey, sesin geldiği salonun kapısını açtı, "beklediğin başka biri mi vardı?" diyerek içeri girdi.

Şermin hanım, salonda televizyonun karşısındaki üçlü koltukta bacaklarını yukarı çekip yayılmış, dizi film izliyordu. Yirmili yaşlarında, çok güzel bir kadın olmakla beraber sırtında bir eşofman takımıyla pek dağınık bir hali vardı. Ayağa fırladı içeri giren kocasına koşup yılışarak sarıldı. "Kocacım, kocacım, sen mi geldin kocacım? Hoş geldin kocacım..."

İrfan bey, "Hoş bulduk karıcığım!" diyerek dudaklarının önüne uzatılan yanakları öptü.

Bu kısacık karşılama töreninin hemen ardından İrfan bey geçip her zamanki koltuğuna otururken Şermin hanım da eski konumunu alıp gözlerini en heyecanlı yerinde ara vermek zorunda kaldığı televizyondaki dizisine çevirdi.

"Kapat şu televizyonu da iki laf konuşalım! Ne anlarsın şu saçma dizilerden bilmem ki!" Belliydi ki, İrfan beyin karısıyla konuşmak istediği bir şeyler vardı.

Ama Şermin hanımın da buna şiddetle itirazı vardı.

"A... Olur mu kocacığım! En heyecanlı yerinde... Yarım saat sonra bitecek, o zaman konuşuruz. Hadi kocacım, nolur kocacım, sen çalışma odana geç kocacım! Şaziye hanım yemeğini hazırlayınca çağırır seni kocacım."

Adam, ısrar edemedi. "Tamam karıcığım, birazdan reklama girerler nasıl olsa, o zaman konuşuruz." O da televizyon ekranındaki filme bakmaya koyuldu.

Ekranı bıyıklı bir başkomiser, öğrenci kılıklı genç bir oğlanı hırpalayarak nezarethaneye tikiyordu.

Birden nezarethanedeki oğlanla bir evde yatağında iki büklüm oturan genç bir kız arasında gidip gelen hüznü geçişler eşliğinde fonda Nesimi'nin ünlü 'Minnet Eylemem' şiirinden düzenlenmiş harika bir türkü söylenmeye başladı. Beyefendinin dinlemekten hiç bıkmadığı bir türküydü, dikkat kesildi. "Har içinde biten gonca güle minnet eylemem... / Arabi, Farisi bilmem, dile minnet eylemem / Sırat-ı Müstakim üzere gözetirim rahimi / İblisin talim ettiği yola minnet eylemem... / Bir acayip derde düştüm herkes gider kârına / Bugün buldum bugün yerim, Hak kerimdir yarına / Zerrece tamahım yoktur şu Dünya varına / Rızkımı veren Huda'dır kula minnet eylemem... / Ey Nesimi, Can Nesimi ol Gani mihman iken / Yarın şefaatchim Ahmed-i Muhtar iken / Cümlelerin rızkını veren ol Gani Serdar iken / Yeryüzünün Halifesi Hünkara minnet eylemem..." Türkü biter bitmez reklama geçtiler. Kösem Sultan ile oğlu 4. Murat'ın ilişkilerinin anlatıldığı bir dizi filmin reklamını vermeye başladılar.

İrfan beyin entel damarı kabarmıştı. "Nesimi'nin edebi bir şaheserini kıytırık bir dizi filmin fon müziği yapıyorlar. Tarihi saptırarak yazdıkları uyduruk senaryolarla tarihi dizi çekiyorlar. Baştan sona hepsi saçmalık bunların... Niye? İşte bu reklamlardan para kazanmak uğruna..."

Lakin Şermin hanım öyle entelliğe dantelliğe papuç bırakamazdı.

"Benimle bir şey mi konuşacaktın kocacığım?"

"Evet."

"Az sonra reklamlar biter, konuşman yarım kalır kocacım. Ne diyeceksen çabuk de istersen..."

"Bu gün bir çok insanla görüştüm karıcığım, böyle hiç yorulmamıştım vallahi..."

"Canııııı... Kıyamam sana."

"Haftaya Pazar günü buraya dostlarım gelecek. Hepsi seni merak edip görüşmek, tanışmak istiyor. O gün evliliğimizin ilk ayı dolmuş olacak, seni onlara taktim etmem için uygun bir gün..."

"Sen öyle münasip gördüysen öyle olsun kocacım..."

"Ben öyle münasip gördüm."

Şermin hanım, zengin ve oldukça bonkör kocasının her isteğini emir olarak kabul ediyor, her meselede onun aklına uyararak hürmette kusur etmiyordu.

"Sen öyle münasip gördükten sonra..."

"On gün var. Sen de bir güzel hazırlanırsın artık. Şaziye hanım da yardım etsin hazırlanmana, ne de olsa bu konularda senden daha güngörmüştür o..."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun kocacım..."

"Şaziye hanım! Kız! Şaziye hanım, sana diyorum. Bak bakayım buraya! Sağır mısın, nesin? Görüyorsun, değil mi karıcığım? Otuz kere seslenmeden gelmesi mümkün olmuyor bu kadının. Babamın emaneti olmasa, çoktan kovarım ama..."

Yardımcıları Şaziye hanım, baba yadigarıydı. İrfan beyin babası tarafından henüz küçük yaşta eve alınmış, İrfan bey büyürken o da büyümüşü. Ergenlik dönemlerinde gizli saklı bir ilişki de yaşamışlardı, daha doğrusu Şaziye hanım arada sırada sırnaşıp genç patronunu tahrik ederek kendini mıncıklatmıştı. Haddini aşmadan, evdeki konumunu bilerek... Evin büyüklerinin bu ufak tefek kaçamakları fark ertmeleri mümkün değildi, herşey gizli kapaklı yaşanıyordu. İrfan bey yolda görüp güzelliğine çarpıldığı Şermin hanımla evlendirildiğinde çeyizlerle beraber Şaziye de, yeni evlilerin evini evirip çevirmesi için gönderildi. Şermin hanımın ev işlerine pek yatkınlığı yoktu, pek de sevdiği şeyler değildi. Evin temizliğinden yemeğine her işi Şaziye hanımın sırtındaydı. Zengin muhite dair görgüsü, bilgisi de Şermin hanımdan fazlacaydı, hanımının giyiminden evin düzenine her şeyde o ahkam keserdi. Şermin hanım bu yüzden Şaziye hanıma olabildiğince toleranslı davranıyordu.

Şaziye hanım salona girdi. "Bana mı seslendiniz?" diye sordu.

İrfan bey kızdı. "Ebenin körüne seslendim; elbet sana seslendim!"

"Buyrun!"

"Haftaya pazara misafirlerimiz gelecek. Hepsi önemli insanlar. Şermin hanıma hazırlanması için sen de yardımcı ol!"

"Başüstüne efendim, olurum!"

"Münasip bir kılık alırsınız..."

"Mağazaya gider, hazırdan bir şeyler seçeriz..."

"Dekolte bir model seçin emi; memelerinin çatalı görünsün şöyle..."

Şermin hanım açık saçık giyinmeyi hiç sevmezdi. İtiraz etti. "A-a... Olur mu öyle şey kocacım? Çok ayıp!"

"Bunun ayıbı yok, hiç utanma... Kadınların hepsi öyle giyiniyor şimdi, moda öyle. Benim bir itibarım var.

Profesör Doktor İrfan Akgül'ün karısı modadan bihaber mi desinler?"

"Yok... Demesinler kocacım.

"Tak, takıştır! Paraya acıma hiç, bende bol ondan...Özdileğin içine açılan güzellik salonu için çok iyi diyorlar. Gidip saçlarını yaptır, makyajını yaptır! Şu kiraz dudaklarını kiraz rengine boyat ki, adamın ısırıp yiyeceği gelsin, emi!"

"Olur kocacım..."

"Gitmişken bacaklarına da ağda yaptır. Süt gibi olsunlar şöyle...Paradan yana çekinme hiç, istediğin gibi harca. Profesör Doktor İrfan Akgül'ün hanımı olduğun belli olsun... Her şey benim statüme uygun yürüsün."

"Ben pek alışık değilim öyle şeylere ya..."

"Alış! Fukara ananın evini unut, Profesör Doktor İrfan Akgül'ün evindesin artık. Profesör Doktor İrfan Akgül'ün evinde yaşamak bir ayrıcalıktır. Benim sayemde sen de kibarlaşacaksın artık, kıymetini bil" Şermin hanım kocasıyla gurur duyuyordu. Göğsünü kabartarak, "hiç bilmezmiymişim!" dedi. "Osmangazi Üniversitesinin pek kıymetli öğretim üyesi, büyük şair, edebiyatçı Profesör Doktor İrfan Akgül'ün sayesinde kibarlaşacağım ben de..." Kilirdeyerek güldü. Biraz da dalgasını geçiyordu galiba.

"Afferim! Bunu aklından çıkarma..."

"Tamam, çıkarmam kocacım..."

Şermin hanım babasını çok küçükken kaybetmişti, hatırlamıyordu bile onu. Dul anasının yokluktan var ettiği bir yıldız gibiydi her zaman. Biraz serpilim büyüdükten sonra çeşitli işlere girmiş çıkmış, annesinin üzerinden yükü alıp evi o geçindirmeye başlamıştı. Dillere destan bir güzelliği vardı. İsteyeni çok olmuştu, lakin hayat standartlarını yükseltebilecek tek taliplisi İrfan bey olunca, ona 'evet' demişti. İrfan beyle aralarında on beş yaş vardı ya, olsun varsındı; mühim olan çilekeş anneciğini ahir ömründe bolluk içinde yaşatabilmektir. Evet, anneciğini yanına aldırılmamıştı, fakat İrfan beyin sahibi olduğu apartman dairelerinden birini dayayıp döşeyip kadıncağızı bir güzel yerleştirmişlerdi. Hem yiyeceğini, içeceğini bol tutarak, hem de harçlığını bol vererek gerçekten de huzura kavuşturulmuştu kadın.

İrfan bey Şaziye hanıma döndü. "Marketten biraz domuz salamı, sosisi filan al! Havyar almayı da unutma sakın! Mezeleri de çeşitli tut! Bir de şöyle tane tane dökülen pirinç pilavı yapiver! Ha, yaprak sarmayı da unutma aman, şöyle parmak gibi incecik olsunlar! Ekmek yerine şu köşedeki lahmacun fırınına elli kadar lahmacun ısmarlarsın..."

"Davette elli kişi mi olacak efendim?"

"Yirmi, yirmi beş kişi olacak. Ama sen her şeyi bol tut yine de! Profesör Doktor İrfan Akgül'ün evinde her şey bol, desin herkes..."

"Başüstüne efendim!"

Şermin hanım kocasının bu bonkörklüğüne bayılıyordu. "Maaşallah, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorsun kocacığım."

"Elbette düşünceğim; öyle olmasam profesör olabilir miydim? Her adamı profesör yapmıyorlar."
"Öyledir kocacım..." Televizyondaki reklamlar bitmişti. Söyleyeceklerin bitti mi kocacım? Bittiyse, ben şu dizimi seyredeyim."
İrfan bey kızarak ayaklandı. "Hay senin dizine..." Hıncını Şaziye hanımdan çıkarmak istedi. "Sen niye dikilip duruyorsun öyle? Git mutfağa da akşam yemeğine bir şeyler koy, karnım acıktı."
Şermin hanım televizyonun sesini yükseltirken Şaziye hanım önde, İrfan bey peşinde salondan çıktılar. "Pazara dekolte giyinmeyi unutma haaa..."
Dışarda, Şaziye hanım antreden mutfağa geçerken İrfan bey onun bileğinden yakaladı. "Gel benimle!" diye fısıldadı.
"Ama yemek..."
"Başlatma şimdi yemeğine kız... Hanımın televizyona kaptırmışken cilveleşelim azcık..." Kadını çekiştirerek çalışma odasına soktu.
Şermin hanım salondaki televizyonun karşısında, onlar çalışma odasında yarım saat geçti. Dizi film bittiğinde Şermin hanımın akli nihayet başına geldi. "İki kap yemeği hazırlayıp çağırmadı şu kadın da!" diye söylenerek ayaklandı, mutfağa bakmaya gitti. Mutfakta kimse yoktu. "Heladadır herhalde," diye düşündü. Seyrettiği dizi filmin fon müziğini mırıldanarak yemek masasını hazırlamaya koyuldu. "Bir acayip derde düştüm herkes gider kârına / Bugün buldum bugün yerim, Hak kerimdir yarına / Zerrece tamahım yoktur şu Dünya varına / Rızkımı veren Huda'dır kula minnet eylemem..." Servis tabaklarını açtı, çatal kaşıkları yerleştirdi, ekmeği dilimledi... "Helanın deliğine mi düştü bu kadın!" Şaziye hanımın bir türlü gelemeyişinden içine kurt düştü. Antreye çıkıp hela kapısına göz attı. Helanın ışıkları kapalıydı. Gözleri kocasının çalışma odasının kapısına gitti. Gidip oraya bakmak istedi.
Kapıyı açmak istediğinde kilitli olduğunu gördü. "İrfan! Kocacım! Şaziye hanım orda mı kocacım?" diye seslendi. İçerdeki telaşlı toparlanmayı işitti. Kapı kolunu zorladı. "Aç şu kapıyı .çabuk!" diye bağırdı. Kapı telaşla açıldı, Şaziye ortaya çıktı. Ayağındaki dar etek tam olarak çekiştirilememiş, yukarı doğru sıyrık kalmıştı. Kapıyı hırsıyla açtı, içeri daldı. İrfan beyi masasında, önündeki bir kitabı karıştırırken buldu. Yutmadı. "Siz ne yapıyordunuz bakayım burada!" diye söylenerek kocasının tepesine dikildi. Adam, "bir şey yaptığımız yoktu. Şaziye hanıma ortalığı toparlattım az," diye söylenmeye başlamışken Şermin hanım uzandı, onun kasıklarındaki sertliğe el attı.
"Bunu söndüremişin ama!"
Kocasını bırakıp Şaziye hanımın üstüne yürüdü.
Şaziye hanım onun önünden kaçarak banyoya girdi, kapıyı içerden kilitledi.
Şermin hanım kapıyı zorlayıp yumruklamaya başladı. "Çık oradan şırfıntı! Çık da saçını başını yalayım senin!" Baktı banyo kapısını açtıramıyor, kocasının çalışma odasına koştu. Hem, "ben yan odadayken nasıl cesaret edebildin böyle bir şeye! Ne utanmaz, ne namussuz herifmişsin sen be!" diye çığlıklar atmaya, hem de eline geçirdiği her şeyi kocasının kafasına fırlatmaya başladı.
"Ama karıcım, yanlış anladın. Senin anladığın gibi bir şey yapmadık biz..."
Atılacak bir şeyler kalmadığında tekme tokat saldırdı. "Sus! Ahlaksız herif! Aptal mıyım ben? Anlamaz mıyım ben?"
Sonunda adamı dövmekten kollarında derman kalmadı.

Bu iğrenç insanlarla birlikte yaşayamazdı artık. Yüzlerini bile göremezdi! Salona gitti, çantasını aldı, üzerinde eşofmanlar, öylece kapıyı çarpıp evden çıktı, gitti. Apartanın altındaki garaja indi, arabasına bindi, çalıştırıp hareket ettirdi.

Annesi ona kapıyı açtığında bir şeyler olduğunu hemen anladı. İçeri sokup bir köşeye oturttu. Üstüne varmadan bağırıp çığırarak deşarj olmasını bekledi. O arada olanları da öğrenmiş oldu.

Birkaç gün böyle geçti. İrfan bey kah telefon ederek, kah kapıya dayanarak defalarca aradıysa da damadını içeri almadı.

"Bekle hele, sinirleri bir yatışsın da bakarız hal çaresine."

"Ama anneciğim, iki gün sonra evde davet var. Eve dönmezse, ben ne derim davetlilere?"

"Döner, döner... Hele bir yarına çıkalım..."

O da istiyordu kızının dönmesini. Küçük bir kaçamak için bunca huzurunun bozulmasına rıza gösteremezdi elbet. Hemen o gece kızını oturttu karşısına, nasihat etti.

"Ne varmış yakaladıysan? Onlar sosyete, alışkın öyle kaçamaklara... Göz yumuver gitsin! Biraz cilvelen adama da, gözü senden başkasını görmesin madem! Boşanmayı çıkar aklından! Nereden bulacaksın bir daha öyle yağlı kapıyı?" diye söylene söylene kızını damadıyla barışmaya razı etti.

Şermin hanım da anne nasihatlerinden sonra öfkesinden vaz geçmişti. Altında lüks otomobiliyle gezip tozmaya alışmıştı, bir küçük kaçamak yüzünden yeniden belediye otobüsüne talim etmeye değer miydi? İrfan ertesi günü çağırıldı, geldi.

"Ama bak, bir daha beni aldatmayacaksan, barışırım," dedi İrfan'a.

İrfan da, "şerefim, namusum üzerine and içerim ki, bir daha yan gözle bile bakmayacağım!" diye yeminler verdi karısına.

Ondan sonra yan gözle bakmış mıdır, kaçamak yapmış mıdır, kafaya hiç takmadı Şermin hanım. Kafasına taktığı tek şey, kocacığının paralarını mümkün olduğunca bol keseden sarf edebilmek oldu.

Niye yalan söyleyeyim, madem öyle işte böyle deyip birkaç kaçamak da o yaptı.